

D ů v o d y:

Při povolení prozatímného opatření neřeší se věcná stránka nároku, jemuž se dostává zatímne ochrany. To jest vyhrazeno sporu. Nelze proto oprávněnost uplatněného nároku dovozovati z povolení prozatímného opatření. Při řešení věci jest vycházeti z toho, že žalující vyvozuje svůj nárok z uveřejňování insertů obsahu, jí tvrzeného, žalovaným. Není pochyby, že uveřejňování insertů určitého obsahu může býti podkladem nároku na náhradu škody. Vždyť § 1295 odstavec druhý obč. zák. poskytuje ochranu proti zlovolnému zneužití práva, projevití volně své mínění. O to však v tomto případě nejde, plyněť z obsahu žalobního žádání, že se žalující náhrady škody dle §u 1295 obč. zák. nedomáhá. Pokud by přicházel v úvahu § 1330 obč. zák., je nepochybně, že napadený může žádati náhradu škody, odvolání a jeho uveřejnění. Jest připustiti, že dlužno přiznati napadenému nárok, aby odpůrce ustal od opakování nebo dalšího rozšiřování nepravdivých tvrzení (§ 1330 obč. zák.). Předpis ten vyžaduje však rozšiřování nepravdivých skutečností. Znění insertu jest však v tomto případě rázu zcela všeobecného, postrádá vší konkrétnosti, neobsahuje skutečností, jež § 1330 obč. zák. předpokládá. Nelze z něho ani vyčisti, že bylo zamýšleno, sděliti nepravdivé skutečnosti. Nesprávné posuzování pravdivých skutečností nespadá však pod § 1330 obč. zák. Právem vyslovil odvolací soud, že žalobní žádání nemá v řečeném ustanovení opory. Posouzení věci s právního hlediska jest správné, odpovídá zákonu a stavu věci.

Čís. 2252.

Jako prozatímních opatření lze použiti pouze takových prostředků, kterými se nepředstihuje konečné rozhodnutí o nároku.

(Rozh. ze dne 6. února 1923, R II 17/23.)

Smlouvou z roku 1899 zavázal se odpůrce ohrožené firmě pro výrobu fezů, že se zdrží činnosti ve fezových podnicích. Ježto roku 1922 závazek porušil, žalovala ho ohrožená firma, »by se zdržel činnosti spojené se zakládáním, zařizováním a řízením továrny na fezy« a navrhla povolení prozatímného opatření v tom směru, »že se odpůrci zakazuje na dále činnost, směřující k založení a zařízení továrny na fezy a spojená s vedením továrny nebo s jinou účastí v ní.« Soud prvního stálice prozatímní opatření povolil, rekuusní soud návrh zamítl. Důvody: Dopisem ze dne 8. října 1922 lze míti za osvědčeno, že žalovaný zahájil činnost, přičítací se smlouvě, již se v roce 1899 straně žalující zavázal, zdržeti se působení ve fezových podnicích, že tedy straně žalující snad vznikl zažalovaný nárok, a dále, že pokud jde o peněžité pohledávky proti žalovanému, budou z valné části nedobytné. Ale navržené prozatímní opatření se netýká peněžitých pohledávek, nýbrž domáhá se zákazu činnosti žalovaného v továrně na výrobu fezů a v tomto směru neosvědčila strana navrhuující ani, že by jinak vymáhání neb uskutečnění jejího nároku bylo zmařeno nebo stíženo, ani, že

je třeba, by bylo zabráněno hrozícímu násilí neb aby byla odvrácena nenahraditelná škoda (§§ 381 čís. 1 a 2, a 389 ex. ř.). Mimo to je navržené prozatimní opatření takového rázu, že by jeho výkonem bylo navrhovateli již předem poskytnuto, čeho má dosíci teprve rozsudkem, bylo by tedy výsledku sporu předbíháno. To však vybočuje z mezí zajišťovacího prostředku, jehož účelem není, již uskutečnití nárok, jehož se navrhovatel domáhá, nýbrž jen zabezpečiti zachováním nynějšího stavu možnost, aby mohla svého času býti provedena ona právní jeho změna, o kterou v žalobě jde.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Účelem prozatimního opatření, za něž jest žádáno před zahájením sporu nebo za sporu, jest zabezpečiti sporný nárok dotud, dokud o něm není právoplatně rozhodnuto, a pokud nelze vymáhati jej proti odpůrci exekucí. Z toho plyne, že lze jako prozatimních opatření použiti jen takových prostředku, kterými se nepředstihuje konečné rozhodnutí o nároku, a zejména, že nesmí prozatimním opatřením býti povoleno to, čehož mohla by ohrožená strana docíliti teprve svého času exekucí na základě rozsudku jí příznivého. V tomto případě směřuje ohrožený nárok k tomu, by žalovanému byla zakázána veškerá činnost, přičítící se smlouvě, již se v roce 1899 straně žalující zavázal zdržeti se působení ve fezových podnicích; o tomto nároku bude jednáno a rozhodnuto ve sporu, a teprve potom, bude-li žalobě vyhověno, bude lze splnění nároku toho vymáhati exekucními prostředky, které v podstatě stěžovatelka již nyní jako prostředek pouhého právního zajištění k platnosti přivéstí hledí. Od této zásady, tkvící v pojmu a účelu prozatimního opatření, že nároku nově uplatněnému, tudíž dosud pochybnému a nejistému přiznati lze při jinak splněných zákonných předpokladech pouze zajištění, nikoliv však již plný právní průchod, který právní řád poskytuje jedině nárokům již právoplatně zjištěným, se uchýliti nelze, nedovoluje-li to zákon jako na př. při nárocích na výživu ze zákona příslušející (§ 382 čís. 8 ex. ř.). Zamítavé rozhodnutí rekursního soudu jest tudíž schváliti již s tohoto hlediska a není třeba důsledkem toho obírat se otázkou, zda jsou splněny i předpoklady, které § 381 ex. ř. pro povolení prozatimního opatření vyhledává.

Čís. 2253.

Odškodnění podle §u 1328 obč. zák.

Ku přečinu dle §u 506 tr. zák. se vyžaduje, by svedená osoba nepřipustila před tím dobrovolné soulož. K pojmu »lživého svedení«. Bylo dostatečným důvodem svůdci, by odstoupil od slibu manželství, dospěl-li k poznání, že by mu svedená žena nevedla řádně domácnost.

(Rozh. ze dne 6. února 1923, Rv II 203/22.)

Žalovaný přijal žalobkyni za hospodyně a souložil s ní, slíbiv jí manželství. Po nějaké době ji, nejša s ní spokojen, ze své domácnosti pro-